

**nr. 46 578 van 22 juli 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gezien het arrest nr. 42 319 van 26 april 2010 waarbij de debatten worden heropend en de partijen opnieuw worden opgeroepen om te verschijnen op 27 mei 2010.

Gezien het met toepassing van artikel 57/23bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen uitgebracht advies van de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen van 26 mei 2010.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 27 mei 2010, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 10 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. HANS en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 maart 2006 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 maart 2006.

1.2. Op 20 april 2006 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende een dringend beroep in op 21 april 2006. Hij werd gehoord op 1 juni 2006 en op 6 juni 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is. Op 21 juni 2006 dient verzoeker een schriftelijke verklaring in. Op 17 april 2008 wordt verzoeker gehoord.

1.3. Op 31 juli 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker wordt op 13 mei 2009 veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van dertig maanden en tot een geldboete van duizend euro door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen. De Dienst Vreemdelingenzaken vraagt per schrijven het standpunt van de

antwoord op de brief van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dit dossier. Verzoeker wordt bij aangetekend schrijven van 7 december 2009 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgeroepen voor verhoor op 17 december 2009.

1.5. Op 19 januari 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 22 januari 2010 aangetekend verzonden. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit het dorp Menar nabij Alqush in Centraal-Irak. Omdat uw beide ouders in 1991 om het leven zijn gekomen, bent u door uw oom Ahmad opgevoed. Op 1 maart 2006 zouden u en uw oom zijn benaderd door twee onbekenden die ter plaatse kwamen met hun auto. Ze zouden gevraagd hebben of ze bij jullie een kopje thee mochten komen drinken. Jullie zouden hen onmiddellijk gastvrij onthaald hebben. De twee mannen zouden met jullie gepraat hebben over de Amerikaanse bezetting. Zij waren van mening dat de bevolking zich hiertegen diende te verzetten. Na verloop van tijd zouden ze ook gevraagd hebben of ze hun auto gedurende enkele dagen bij jullie thuis, meerbepaald in de koeienstal, mochten achterlaten. Uw oom zou dit geweigerd hebben. Na ongeveer een half uurtje zouden er nog twee onbekende mannen met hun wagen bij jullie thuis zijn aangekomen. Zij zouden jullie onder druk gezet hebben om de wagen gedurende enkele dagen te stallen. Bovendien zou één van de eerste twee mannen jullie met een videocamera beginnen filmen zijn. Jullie zouden toegestemd hebben omdat jullie geen andere keuze hadden. De vier mannen zouden één wagen in de stal hebben achtergelaten en vervolgens met de andere wagen zijn weggereden. De volgende morgen zou uw oom naar de lokale politie van Alqush zijn gegaan. Een aantal politieagenten zou met hem mee naar huis zijn gegaan. Ze zouden de wagen onderzocht hebben en vastgesteld hebben dat er explosieven aan de onderkant van de wagen waren bevestigd. De auto werd in beslag genomen. Na dit incident zou uw oom beslist hebben om weg te trekken uit jullie dorp. Op 2 maart 2006 zou u samen met uw oom en zijn echtgenote en kinderen naar Dohuk, Noord-Irak, gereisd zijn. Vanuit Dohuk zou u verder gereisd zijn naar Istanbul, Turkije, waar u op 5 maart 2006 aankwam. Op 10 maart 2006 zou u vanuit Istanbul naar België gereisd zijn, waar u op 16 maart 2006 aankwam. Dezelfde dag vroeg u asiel aan in België.

Op 31 juli 2008 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling omdat de door u ingeroepen vluchtmotieven niet geloofwaardig werden geacht. Echter, gezien uw afkomst uit Centraal-Irak niet werd betwist en gezien uw positie en situatie in Irak, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en aan een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht, werd u rekening houdend met de actuele situatie in Centraal-Irak op 31 juli 2008 door het CGVS wel de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Op 26 oktober 2009 werd het CGVS op de hoogte gesteld van het vonnis van 13 mei 2009 van de Rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen, kamer 8C waarbij u werd veroordeeld voor het verhandelen van drugs. Tijdens een gehoor op het CGVS werd u in de gelegenheid gesteld op deze vaststelling te reageren. U verklaarde wel degelijk te zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van dertig maanden, maar u voegde er meteen aan toe dat u geen schuld treft tenzij dan dat u uw adres heeft doorgegeven aan iemand die u niet kende. U lichtte toe dat u via uw oom en via het internet iemand in Iran had leren kennen. Deze man wilde naar België komen en vroeg aan u of hij voorlopig enkele dagen bij u mocht logeren. Hij zou bovendien nog een aantal boeken opsturen. Na enkele dagen zou u naar de post gegaan zijn om een pakket af te halen. U ging ervan uit dat het de boeken waren van de vriend van uw oom. Toen u thuis aankwam, zou u hebben vastgesteld dat het allemaal kaders waren van schilderijen. In dezelfde periode zou u 5000 euro gekregen hebben van uw oom nadat u hem had gevraagd u financieel te steunen bij het opstarten van een nachtwinkel. Dit geld zou u zijn bezorgd door een Koerd. Toen deze persoon weg wilde gaan, zou plots de politie zijn binnengevallen in uw appartement. U wist niet wat u overkwam en u zou in paniek naar Brussel gegaan zijn. Na verloop van tijd zou u zich spontaan hebben aangeboden bij de politie in Antwerpen. Daar zou men u gezegd hebben dat er 5500 gram heroïne was gevonden in de kaders van de schilderijen. U werd gearresteerd en vervolgens veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden.

B. Motivering

Hoewel u op 31 juli 2008 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat uw afkomst uit Centraal-Irak niet werd betwist en omdat uw positie en situatie in Irak, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en aan een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht, dient het CGVS nu vast te stellen dat uit het administratief dossier blijkt dat u op 13 mei 2009 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van dertig maanden en een geldboete van duizend euro voor het verhandelen van drugs.

*Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat een vreemdeling die zich schuldig maakt aan een ernstig misdrijf uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien het hier feiten betreft als het verhandelen van heroïne en dit in het kader van een organisatie, kan niet worden betwijfeld dat deze misdrijven ernstig zijn. **Op basis van deze vaststellingen meen ik dan ook dat de subsidiaire bescherming dient te worden ingetrokken.***

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 19 januari 2010 overging tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, aan verzoeker toegekend bij beslissing van 31 juli 2008 op grond van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). De toekenning van de subsidiaire

beschermingsstatus was ingegeven door de vaststelling dat er in Centraal-Irak, waarvan verzoeker afkomstig is, een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

2.1.2. Op 27 november 2008 werd bij een controle van een postpakket in Zaventem vastgesteld dat daarin 6 kilogram heroïne was verstopt. Het postpakket vermeldt verzoeker als bestemming. Op 13 mei 2009 wordt hij door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van dertig maanden en tot een geldboete van duizend euro wegens handel in heroïne in het kader van een vereniging. De rechtbank is van oordeel dat “*de feiten (...) ernstig (zijn)*” (administratief dossier, stuk 7). Na verzoeker te hebben gehoord op 17 december 2009 besluit de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire bescherming in te trekken op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° juncto artikel 55/4 van de vreemdelingenwet.

2.1.3. In zijn arrest nr. 42 319 van 26 april 2010 oordeelde de Raad als volgt:

“(…)

2. Daargelaten de vaststelling dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing geen advies verstrekt over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zoals voorzien is in artikel 49/2, § 5 van de Vreemdelingenwet, dient de vraag gesteld te worden op welke wijze voormeld artikel 57/6, eerste lid, 6° gelezen moet worden.

3. Luidens artikel 19, lid 3, a) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming trekken de lidstaten de subsidiaire beschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of staatloze in, beëindigen deze of weigeren deze te verlengen indien “hij, nadat hem de subsidiaire-beschermingsstatus is verleend, op grond van artikel 17, leden 1 en 2, van subsidiaire bescherming uitgesloten is of had moeten zijn” (eigen onderlijning).

Voormeld artikel 57/6, eerste lid, 6° laat de Commissaris-generaal toe over te gaan tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus “ten aanzien van de vreemdeling die, op grond van de artikelen 55/2 en 55/4, uitgesloten had moeten zijn” (eigen onderlijning).

Deze formulering zou kunnen impliceren dat de uitsluitingsgrond moet bestaan op het ogenblik dat de subsidiaire bescherming wordt toegekend, maar de Commissaris-generaal, om welke reden dan ook, de subsidiaire bescherming ten onrechte heeft toegekend, wat in casu niet het geval is.

4. De debatten worden heropend teneinde de partijen toe te laten zich uit te spreken over hogervermelde vaststellingen.”

2.1.4. De door verweerder op 8 juni 2010 bij faxbericht ingediende “pleitnota” en de “nota” van de verzoekende partij neergelegd op 10 juni 2010 worden mee in overweging genomen gelet op het verzoek van de Raad in zijn arrest nr. 42 319 van 26 april 2010.

2.2.1. Op 26 mei 2010 zendt de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (hierna: UNHCR) aan de Raad een advies over omtrent de situering in de tijd van een ernstig misdrijf opdat het rechtsgeldig, in de zin van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet, als grond voor de intrekking van een reeds toegekende subsidiaire beschermingsstatus kan worden ingeroepen. In dit advies wordt als volgt besloten:

“De bepaling in de Kwalificatierichtlijn met betrekking tot de intrekking van de subsidiaire bescherming komt in hoge mate overeen met die betreffende de intrekking van de vluchtelingenstatus. Hoewel de Belgische wettekst verschilt van die van de Richtlijn, komen ook daarin de bepalingen in verband met de intrekking van beide beschermingsstatussen overeen, en dat lijkt ook de bedoeling van de wetgever geweest te zijn.

De wetgever heeft er voor geopteerd de intrekking grond ‘ernstig misdrijf’ een beperktere draagwijdte in de tijd te geven dan mogelijk is gemaakt in de Richtlijn en enkel van toepassing te verklaren voor **misdrijven die zich voordeden vóór de toekenning van een**

beschermingsstatus, en dat zowel wat betreft de erkende vluchteling als de subsidiaire beschermde. De ratio legis voor deze beperking lijkt in beide gevallen bovendien dezelfde: misdrijven gepleegd in het asieland kunnen vervolgd worden door middel van toepassing van de strafwet.

De Belgische wetgever maakt het weliswaar mogelijk subsidiaire bescherming te onthouden, of in te trekken (annuleren) om een onjuiste beslissing te corrigeren, op grond van een ernstig misdrijf dat werd gepleegd vóór aankomst of tijdens verblijf in België vóór de toekenning van de subsidiaire bescherming, maar niet om die status ook in te trekken wegens een misdrijf dat in een later stadium werd gepleegd.

Overigens is het van belang dat het CGVS conform de Vreemdelingenwet een advies verstrekt over de conformiteit van een mogelijke verwijderingsmaatregel met artikel 3 van het Europese Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens.”

2.2.2. In de door hem ingediende ongedateerde “nota” stelt verzoeker zich volledig aan te sluiten bij de inhoud van het advies van UNHCR en argumenteert hij dat ingevolge de kwalificatierichtlijn de status van subsidiaire bescherming kan worden ingetrokken zowel wanneer achteraf blijkt dat de toekenning van deze status ten onrechte heeft plaatsgevonden, als wanneer achteraf alsnog een misdrijf wordt gepleegd dat de status van subsidiaire bescherming uitsluit, maar dat de bewoordingen van artikel 57/6 van de Belgische vreemdelingenwet minder ver reiken en impliceren dat de status van subsidiaire bescherming enkel kan worden ingetrokken wanneer achteraf blijkt dat de vreemdeling in kwestie eigenlijk van deze status uitgesloten had moeten zijn, en dat het de Belgische wetgever dan ook toegelaten is om meer gunstige bepalingen aan te nemen die de algemene strekking van de kwalificatierichtlijn 2004/83/EG eerbiedigen vermits deze enkel minimumnormen bevat die het mogelijk moeten maken een uniforme basisbescherming in de verschillende EU-lidstaten tot stand te brengen. Aangezien de Belgische bepalingen duidelijk stellen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd is om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdelingen die op grond van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet “uitgesloten had moeten zijn”, is er naar het oordeel van verzoeker geen sprake van een interpretatieprobleem en kan de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus enkel worden ingetrokken wanneer achteraf blijkt dat deze status onterecht werd toegekend. Verzoeker wijst erop dat hij een correctionele veroordeling heeft opgelopen op 13 mei 2009, acht en een half maanden nadat hem op 31 juli 2008, als asielzoeker afkomstig uit Irak, de status van subsidiaire bescherming werd verleend. Verzoeker meent dat, daargelaten de vraag of de feiten die tot deze veroordeling aanleiding gaven en die dateren van 27 november 2008, een ‘ernstig misdrijf’ uitmaken in de zin van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet, zij zonder invloed zijn op de correctheid van de beslissing zoals deze werd genomen op 31 juli 2008. Tot slot wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft aangetoond dat de inhoudelijke grond voor toekenning van deze bescherming niet meer zou bestaan en dat hij geen motivering aangaande artikel 3 EVRM in zijn beslissing heeft opgenomen.

2.2.3. In zijn pleitnota werpt verweerder op dat artikel 19, derde lid, a) van de kwalificatierichtlijn, in tegenstelling tot wat verzoeker en UNHCR voorhouden, een verplichting inhoudt waarvan de lidstaten in hun implementatie niet kunnen afwijken. Deze verplichting kan worden afgeleid uit de bewoordingen van genoemd artikel dat stelt: “De lidstaten trekken de subsidiaire beschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of staatlozen in...”. In tegenstelling tot heel wat andere artikelen van de kwalificatierichtlijn wordt in artikel 19, derde lid, a) geen gebruik gemaakt van een bepaling die lidstaten de mogelijkheid geeft ervan af te wijken door het gebruik van de termen ‘kunnen’ en ‘mogen’. In het betreffende artikel wordt daarentegen gebruik gemaakt van meer dwingende bewoordingen door te stellen dat de lidstaten de status intrekken en niet dat zij de status kunnen of mogen intrekken. Artikel 19, derde lid, a) van de kwalificatierichtlijn betreft dan ook geen facultatieve bepaling. Verweerder vervolgt dat dit nog duidelijker blijkt uit de Engelstalige versie van de kwalificatierichtlijn waar artikel 19, derde lid, a) het volgende stelt: “Member States shall revoke, end or renew the subsidiary protection status (...)”; dit kan worden vertaald als “De lidstaten zullen de subsidiaire beschermingsstatus intrekken, beëindigen of weigeren te hernieuwen ...”. Hieruit volgt dus dat de lidstaten ingevolge artikel 19, derde lid, a) van de kwalificatierichtlijn verplicht zijn de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken, te beëindigen of te weigeren deze te verlengen indien de onderdaan van een derde land of staatloze, nadat hem de subsidiaire beschermingsstatus is verleend, op grond van artikel 17, lid 1 en 2 van subsidiaire bescherming uitgesloten is of had moeten zijn.

Verweerder verwijst verder naar de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 10 mei 2006 (hierna: Memorie van Toelichting), waaruit blijkt dat ook de Belgische wetgever meende dat artikel 19, derde lid, a) van de kwalificatierichtlijn een verplichting inhield omdat bij de bespreking van artikel 58 van het wetsontwerp immers het volgende wordt gesteld: *“De Commissaris-generaal is bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken indien achteraf blijkt dat:*

- *de vreemdeling uitgesloten had moeten zijn; deze verplichting tot intrekken is conform artikel 14 §3 a) en artikel 19 § 3 a) van de kwalificatierichtlijn;”* (onderlijning in de nota).

Verweerder is tevens van oordeel dat het de lidstaten niet is toegestaan van deze verplichting af te wijken in het licht van artikel 3 van de kwalificatierichtlijn, waarin wordt gesteld dat de lidstaten *“ter bepaling van wie als vluchteling of als voor subsidiaire bescherming in aanmerking komend persoon wordt erkend en ter bepaling van de inhoud van de inhoud van de internationale bescherming, gunstiger normen (kunnen) vaststellen of handhaven indien die met deze richtlijn verenigbaar zijn.”* Het niet intrekken van de subsidiaire beschermingsstatus nadat is vastgesteld dat de subsidiair beschermde dient te worden uitgesloten, is niet verenigbaar met de in dwingende bewoordingen geformuleerde artikel 17, lid 1 en artikel 19, lid 3, a) van de kwalificatierichtlijn, waarin de intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de subsidiaire beschermingsstatus wordt vooropgesteld omdat een subsidiair beschermde uitgesloten is of had moeten zijn.

Op basis van de vaststelling dat in de Memorie van Toelichting geen enkele aanwijzing in andersluidende zin wordt gegeven, dient ervan te worden uitgegaan, in tegenstelling tot wat verzoeker en UNHCR poneren, dat de Belgische wetgever niet wenst af te wijken van de verplichting in de kwalificatierichtlijn. Ter illustratie wijst verweerder erop dat in de Memorie van Toelichting wel expliciet wordt gesteld dat er geen gebruik werd gemaakt van de optionele mogelijkheid tot uitsluiting voorzien in artikel 19, §2 van de kwalificatierichtlijn. Volgens verweerder kan uit de Memorie van Toelichting dan ook worden afgeleid dat de wetgever met artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet wel degelijk beoogde de commissaris-generaal de bevoegdheid te geven over te gaan tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus indien er sprake is van ernstige redenen om aan te nemen dat de vreemdeling een ernstig misdrijf pleegde nadat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Bij de bespreking van artikel 58 van het wetsontwerp wordt immers opgemerkt dat de commissaris-generaal bevoegd is om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op te heffen indien de vreemdeling ophoudt vluchteling te zijn of subsidiaire bescherming niet langer aangewezen is op grond van de artikelen 55/2 en 55/4. Hiermee wordt duidelijk aangegeven dat de commissaris-generaal wel degelijk bevoegd is om een einde te stellen aan de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de uitsluitingsgronden vermeld in artikel 55/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 55/4, eerste lid, c) van de vreemdelingenwet stelt louter dat de vreemdeling wordt uitgesloten wanneer er *“ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd”*. Uit de afwezigheid van enige bepaling met betrekking tot tijd of plaats dient derhalve te worden geconcludeerd dat het misdrijf dat leidt tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus kan gepleegd zijn in het land van herkomst, in het land van opvang als in elk ander derde land, zowel voor of na de asielprocedure en zelfs na de toekenning van een beschermingsstatus.

Verweerder besluit dat de Belgische wetgever niet de bedoeling heeft gehad om af te wijken van de kwalificatierichtlijn en dat – hoewel er sprake is van een iets andere formulering – de interpretatie van artikel 19, lid 3, a) van de kwalificatierichtlijn en van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet op identieke wijze dient te gebeuren, zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk beschikt over de bevoegdheid om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de subsidiair beschermde een ernstig misdrijf heeft gepleegd nadat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Ter ondersteuning van zijn standpunt verwijst verweerder nog naar de conclusie van de advocaat-generaal bij het Europees Hof van Justitie (EHJ) van 1 juni 2010 in de zaak *“Bundesrepublik Deutschland tegen B (C-57/09) en D (C-101/09)”*.

2.2.4.1. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat krachtens artikel 3 van de kwalificatierichtlijn *“De lidstaten (...) ter bepaling van wie als vluchteling of als voor subsidiaire bescherming in aanmerking komend persoon van de inhoud van de internationale bescherming, gunstiger normen (kunnen) vaststellen of handhaven indien die met deze richtlijn verenigbaar zijn.”* (eigen onderlijning). De Raad is derhalve van oordeel dat, in het licht van het standpunt van UNHCR, met name *“dat het duidelijk de bedoeling (...) van de wetgever (is) een restrictievere temporele toepassing aan de intrekkinggronden te geven dan mogelijk gemaakt is in de Kwalificatierichtlijn, die slechts minimumnormen bevat waarvan het de lidstaten toegelaten is af te wijken in het voordeel van de asielzoekers”*, dient nagegaan te worden of en in welke mate de Belgische

nationale wetgever gunstiger normen kan aannemen met betrekking tot het intrekken, beëindigen of weigeren tot verlenging van het aan een vreemdeling toegekende subsidiair statuut, zoals voorzien in artikel 19 van de kwalificatierichtlijn, omwille van de uitsluitingsgronden voorzien in artikel 17 van de kwalificatierichtlijn.

2.2.4.2.1. Overeenkomstig artikel 2, e) van de kwalificatierichtlijn wordt verstaan onder:

“e) *‘persoon die voor de subsidiaire-beschermingsstatus in aanmerking komt’*: een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15, en op wie artikel 17, leden 1 en 2, niet van toepassing is, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.” (eigen onderlijning).

2.2.4.2.2. Artikel 17 (uitsluiting) van de kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

“1. Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd, zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan daden die in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

d) hij een gevaar vormt voor de gemeenschap of voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt.

2. Lid 1 is van toepassing op personen die aanzetten tot op anderszins deelnemen aan de daar genoemde misdrijven of daden.

3. De lidstaten mogen een onderdaan van een derde land of staatloze van subsidiaire bescherming uitsluiten, indien hij, voordat hij tot de betrokken lidstaat werd toegelaten, een of meer andere dan de in lid 1 bedoelde misdrijven heeft gepleegd die strafbaar zouden zijn met gevangenisstraf indien zij in de betrokken lidstaat waren gepleegd, en indien hij zijn land van herkomst alleen heeft verlaten om straffen als gevolg van deze misdrijven te ontlopen.” (eigen onderlijning).

2.2.4.2.3. Uit de samenlezing van de artikelen 2, e) en 17 van de kwalificatierichtlijn kan worden afgeleid dat lid 1 en 2 van artikel 17 imperatief zijn terwijl dit niet het geval is voor het derde lid van artikel 17. Dit onderscheid kan ook afgeleid worden uit de woordkeuze van het derde lid, namelijk “de lidstaten mogen (...)” (eigen onderlijning).

2.2.4.3.1. Artikel 19 (intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de subsidiaire-beschermingsstatus) van de kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

“1. Met betrekking tot na de inwerkingtreding van deze richtlijn ingediende verzoeken om internationale bescherming, trekken de lidstaten de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie verleende subsidiaire-beschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of een staatloze in, beëindigen zij deze of weigeren zij deze te verlengen indien hij volgens de criteria van artikel 16 niet langer in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

2. De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie verleende subsidiaire-beschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of een staatloze intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen indien hij, nadat hem de subsidiaire-beschermingsstatus was verleend, had moeten worden uitgesloten van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 17, lid 3.

3. De lidstaten trekken de subsidiaire-beschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of staatloze in, beëindigen deze of weigeren deze te verlengen indien:

a) hij, nadat hem de subsidiaire-beschermingsstatus is verleend, op grond van artikel 17, leden 1 en 2, van subsidiaire bescherming uitgesloten is of had moeten zijn;

b) hij feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlenging van de subsidiaire-beschermingsstatus.” (eigen onderlijning).

2.2.4.3.2. Uit de samenlezing van de artikelen 2, sub e), 17 en 19 van de kwalificatierichtlijn blijkt eveneens dat artikel 17, leden 1 en 2 waarnaar artikel 19, lid 3 verwijst, imperatief is, zodat derhalve geen gunstigere norm overeenkomstig artikel 3 van de kwalificatierichtlijn kan worden

toegestaan. Ook hier blijkt dit uit de woordkeuze van artikel 19, lid 2 “*de lidstaten kunnen (...)*” (eigen onderlijning). Het tweede lid van artikel 19 verwijst naar het derde onderdeel van artikel 17 waarvan kan worden afgeweken. De Raad is derhalve van oordeel dat in het geval van de toepassing van artikel 17, § 1 en § 2 en artikel 19, § 3, a) en b) geen gunstigere normen kunnen worden vastgesteld bij de omzetting naar Belgisch recht.

2.2.4.4. In de Memorie van Toelichting wordt ook nergens aangegeven dat met betrekking tot artikel 19, lid 3, a) en de verwijzing naar artikel 17, leden 1 en 2 enig voorbehoud zou zijn gemaakt bij de omzetting naar Belgisch recht, in tegenstelling tot, zoals verweerder terecht opmerkt, de expliciete vermelding dat geen gebruik wordt gemaakt van de optionele mogelijkheid tot uitsluiting voorzien in artikel 19, lid 2 van de kwalificatierichtlijn. Voor de toepassing van artikel 17 van de kwalificatierichtlijn dient er nog op gewezen te worden dat in de Memorie van Toelichting (artikel 54) ook uitdrukkelijk wordt gesteld dat de uitsluitingsgrond voorzien in artikel 17, lid 1, d) van de kwalificatierichtlijn hier niet wordt overgenomen omdat in het Belgisch rechtsstelsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen bevoegdheid heeft om zich uit te spreken over de openbare orde of de nationale veiligheid. Zulks is immers een bevoegdheid van de Minister van Binnenlandse Zaken. De Raad is derhalve van oordeel dat indien de wetgever desalniettemin wilde afwijken van de kwalificatierichtlijn hij dit uitdrukkelijk zou hebben gesteld, hetgeen niet kan afgeleid worden uit de toelichtingen bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn naar Belgisch recht.

Waar in het standpunt van UNHCR wordt gesteld dat met betrekking tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus de bepaling van de kwalificatierichtlijn in hoge mate overeenkomt met die betreffende de vluchtelingenstatus en hoewel de Belgische wettekst verschilt van die van de kwalificatierichtlijn, de bepalingen met betrekking tot beide beschermingsstatussen ook daarin overeenkomen en dit ook de bedoeling van de wetgever lijkt te zijn geweest, merkt de Raad op dat artikel 26 van de Memorie van Toelichting voor de bepaling wie in aanmerking kan komen voor de toekenning van het subsidiair beschermingsstatuut, uitdrukkelijk verwijst naar artikel 2, e) en artikel 15 van de kwalificatierichtlijn, en, zoals reeds gesteld, artikel 2, e) verwijst naar artikel 17, leden 1 en 2 van deze richtlijn.

Daarenboven dient erop gewezen te worden dat de uitsluiting van de vluchtelingenstatus omwille van een ernstig, niet-politiek misdrijf volgens artikel 12, lid 2, b) van de kwalificatierichtlijn, en dit conform het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, slechts toepassing vindt wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de onderdaan van een derde land of staatloze een ernstig, niet-politiek misdrijf gepleegd heeft “*buiten het land van toevlucht*” en “*voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten, dat wil zeggen voor de afgifte van een verblijfsvergunning op grond van de toekenning van de vluchtelingenstatus*”. In het geval van uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een “ernstig misdrijf” wordt in de kwalificatierichtlijn daarentegen op geen enkele manier enige plaats en tijdsaanduiding gegeven: “*Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat (...)*” (eigen onderlijning). Uit de kwalificatierichtlijn blijkt duidelijk dat er inzake de intrekkingsoorzaken een onderscheid is tussen de verschillende beschermingsstatussen en uit niets blijkt dat de Belgische wetgever dit onderscheid op een andere wijze heeft geïmplementeerd, vermits in de tekst van de wet noch in de Memorie van Toelichting een plaats- of tijdsbepaling werd voorzien.

2.2.4.5. De Raad besluit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk bevoegd is om de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet in te trekken wanneer een vreemdeling na de toekenning van zijn beschermingsstatuut een “*ernstig misdrijf heeft gepleegd*” zoals bepaald in artikel 55/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. In de mate verzoeker en UNHCR nog aanvoeren dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen conform de vreemdelingenwet in zijn beslissing een advies dient te verstrekken over de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat artikel 49/2, §5 van de vreemdelingenwet inderdaad stipuleert dat: “*Tijdens het verblijf van beperkte duur, (...) de minister of zijn gemachtigde, indien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot opheffing of intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 57/6, 4° of 6° heeft genomen, de vreemdelingen het bevel (kan) geven om het grondgebied te verlaten. Wanneer de subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 57/6, 6°, verstrekt de Commissaris-generaal in zijn beslissing een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van den mens en de fundamentele vrijheden.*”

Uit de Memorie van Toelichting kan worden afgeleid dat op de commissaris-generaal een onmiddellijke verplichting rust tot het verstrekken van dergelijk advies telkens wanneer hij een beslissing neemt tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet, zoals in casu het geval is. Bij de bespreking van artikel 29 van het wetsontwerp wordt immers opgemerkt dat *“Paragraaf 5 (van artikel 49/2 van de Vreemdelingenwet) bijgevolg (bepaalt) dat de minister of zijn gemachtigde verblijfsrechtelijke gevolgen kan koppelen aan een beslissing tot opheffing of intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Evenwel, wanneer de subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken omwille van de redenen in artikel 57/6, 6°, is er voorzien, om te beletten dat de minister in dit geval alsnog voorafgaandelijk een advies betreffende de verwijderbaarheid zou moeten vragen aan de Commissaris-generaal, dat deze laatste meteen in zijn intrekkingbeslissing hieromtrent een advies verleend.”*

De Raad kan slechts vaststellen dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing geen advies verstrekt over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van verzoeker in overeenstemming zou zijn met artikel 3 EVRM zoals wordt opgelegd door artikel 49/2, §5 van de vreemdelingenwet, zodat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld. Dienvolgens wordt de bestreden beslissing met toepassing van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 januari 2010 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,
dhr. W. MULS,
mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

[EDIT HERE]

TERUG

]